

SISU TÄHTINEN

ja turvesukkahousubisnes

Kirsti Ellilä

Sisu Tähtinen ja turvesukkahousubisnes

SAGA Kids

Sisu Tähtinen ja turvesukkahousubisnes

Copyright © 2005, 2024 Kirsti Ellilä and SAGA Egmont
All rights reserved

ISBN: 9788727195247

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1.

YLLÄTYS LÄTYS

Eräänä päivänä kun tulin koulusta, äiti ojensi minulle lahjapaperiin käärityn paketin, jossa oli iso kullanvärinen ruusuke.

Minun oli vaikea uskoa hyvää onneani. Ei ollut syntymäpäiväni, eikä nimipäiväni, enkä ollut muutenkaan tehnyt mitään mainittavaa.

– Onko tämä tosiaankin minulle? minä kysyin ja ihastelin kaunista pakettia.

– Kenelle sitten? äiti sanoi. – Kun minä näin ne, minä ajattelin heti, että minun Sisu-tytölleni nuo sopivat niin kuin valettu.

Minä tutkin pakettia uteliaana, se tuntui pehmeältä.

– Onko täällä villapaita? minä kysyin, sillä minä olin nähnyt kaupan ikkunassa ihanan pörroisen puseron ja sanonut äidille, että haluaisin sellaisen. Niitä oli monen värisiä: Sadulla oli vihreä, minä haaveilin keltaisesta.

– Parempaa, äiti sanoi. – Avaa paketti, niin näet!

Lahjapaketti on aina vähän sääli avata. Tuntuu, että paras hetki on, kun kääreet ovat vielä päällä ja voi kuvitella, mitä ihanaa paketista löytyy. Äiti hoputti minua, joten minä irrotin teipit rikkomatta paperia.

Paketin sisältä paljastui jotain ruskeaa ja harmaata, raitaista jos tarkkoja ollaan. Se tuntui käteen vähän karhealta.

– Mikä tämä on? minä kysyin tyrmistyneenä.

– Sinun ikiomat Hellä-turvesukkahoususi, äiti sanoi. –

Eivätkö olekin ihanat?

Äiti nosti kirjavan puuvillamekkonsa helmoja ja vilautti takamustaan.

– Katso, minullakin on tällaiset! Pinneli tekee näitä. Hän perusti uuden yrityksen ja minä ryhdyin osakkaaksi. Minä markkinoin hänen sukkahousujaan. Me saamme rahaa Euroopan Unionilta ja kohta koko Eurooppa kulkee turvevaatteissa ja meistä tulee rikkaita! Vaikka ei sillä kyllä ole suurta merkitystä, että meistä tulee rikkaita, koska raha ei merkitse mitään. Mutta jos meistä tulee oikein rikkaita, voimme jakaa rahaa köyhille ja se on tietenkin hienoa, koska silloin maailma pelastuu! äiti selitti innostuneena.

Pinneli oli äidin ystävätär ja hänen liikeideansa olivat aina omituisia. Ennen turvesukkahousuja hän kaupitteli kaalimehua, jota kaikki kuulemma joivat Venäjällä. Sitä myytiin siellä kioskeissa kuin limpsaa. Pinneli tölkitti tuhansia litroja kaalimehua, mutta ei saanutkaan sitä kaupaksi ja yritys meni nurin.

– Meneekö meiltä nyt koti? minä kysyin. Olin nimittäin lukenut lehdestä, että kun yrittäjä tekee konkurssin, hän joutuu myymään kotinsa päästäkseen veloistaan.

– Hyvänen aika, ei tietenkään! Tämä on varma menestystuote! äiti huudahti.

– Onneksi isällä on vakituinen työpaikka, minä sanoin. – En halua joutua lastenkotiin. Minä muutan sitten isän ja Hannelen luo, jos sinä ja Pinneli joudutte velkavankeuteen.

Minä huokaisin katsellessani turvesukkahousujani. Olisi ollut ilmiselvästi parempi jos en olisi ollenkaan avannut pakettia. Olisi pitänyt vain kiittää ja ripustaa se seinälle avaamattomana, sillä paperi oli tosiaan hyvin kaunis ja kullanvärinen ruusuke kruunasi kaiken. Olisin voinut katsella pakettia iltaisin, kun läksyjen lukemiselta jäi aikaa. Silloin olisin voinut kuvitella sen sisälle ihmeellisiä, kauniita asioita.

Mutta nyt se oli myöhäistä. Katsoin lohduttomana ruskeaa, epämääräistä myttyä. Turvesukkahousut. Mitähän äiti seuraavaksi keksisi?

Pekka ja Hanneskin olivat saaneet äidiltä lahjan. Kun he tulivat alakertaan, heillä oli kummallakin jalassa ruskean ja harmaan raidalliset pitkälahkeiset kalsarit. He näyttivät hiukan vaivaantuneilta kyniessään haarakiilaa alemmaksi ja nostelivat jalkojaan kuin olisivat kävelleet tulisilla hiilillä.

Hannes valitti kutinaa.

– Mitä ihmeen hienohelmoja te olette! äiti huudahti. – Tietenkin turvekuitu on hiukan karheaa, mutta pienen kutinan kestää mielellään, koska tämä on muuten niin ihana materiaali. Ja kutinaan tottuu kyllä!

Äiti selitti, että paitsi sukkahousuja ja alushousuja, turvelangasta voi tehdä myös tyräviä, polvenlämmittämiä, säärystimiä ja yömyssyjä. Kaikkia niitä Pinneli valmisti. Oli kuulemma helppoa ja ihanaa markkinoida niin hyvää tuotetta. Kaikki toimittajat, joille äiti oli puhunut asiasta, olivat olleet

hyvin kiinnostuneita ja päivittelivät, että voiko turpeesta todellakin tehdä lankaa.

– Pinnelille tulvii haastattelupyyntöjä, äiti sanoi. – Minä hommasin hänet aamutelevisioonkin ja eräässä ajankohtaisohjelmassa hän keskustelee lääkärin kanssa terveistä elämäntavoista. Meistä tulee kuuluisia, millä ei sinänsä ole mitään merkitystä, mutta haluamme tietenkin että mahdollisimman moni kuulee ilosanoman näistä uskomattoman lämpimistä ja terveellisistä sukkahousuista.

Pekka alkoi miettiä, mihin kaikkeen turvesukkahousuja voisi käyttää. Ne voisi ehkä ripustaa seinälle ja säilyttää niissä jotain, kun vain keksisi mitä. Ja kun Hannes teki kotiviiniä, hän voisi pistää käymisaineet sukkahousuihin ja sukkahousut pönttöön käymään. Saattoi olla, että turvekuitu antaisi hyvänkin aromin Hanneksen kammottaville kotiviineille.

– Hyvä idea, Hannes totesi. – Säilytetäänhän oikeita viinejäkin tammitynnyreissä ja sen antamaa makua pidetään hyvänä. Näen jo silmissäni pullon etiketin »Hanneksen perunaviini, maku viipyilevä, turpeahko, maanläheinen.» Sopisi varmasti juustojen kanssa.

– Mitä sanot Sis. Joko löytyy lisää tavaraa sinun positiivisten asioiden listaasi? äiti kysyi voitonriemuisena.

Silloin kun muutimme tänne Tähtikartanontielle, ja minusta tuntui vähän ankealta, äiti ehdotti että alkaisin pitää listaa kaikesta, mikä uudessa paikassa oli hyvää.

Vielä toistaiseksi positiivisten asioiden listani oli aika lyhyt.

En tiennyt, mitä voisin sanoa Pinnelin tekemistä turvesukkahousuista. Siitä olin kuitenkin varma, etteivät ne tulisi koskaan päätymään positiivisten asioiden listaani. Mutta en minä ole koskaan väittänyt, että olisin hyvä ennustaja.

Varsinkin tulevaisuuden ennustaminen on yllättävän hankalaa.

2.

KUMMITÄTIEN LAULUKOE

– Arvatkaa mitä? Tenho sanoi seuraavana päivänä koulussa. – Meidän kuoromme tekee esiintymismatkan Petroskoihin ja saan olla pois koulusta kaksi päivää, ehkä jopa kolme! Käykö vähän kateeksi?

Hänen kuuta muistuttava naamansa loisti.

– Me yövyimme hotelleissa, hän sanoi. – Matkasta tehdään televisio-ohjelma. Minusta tulee kuuluisa!

– Missä te esiinnytte? minä kysyin. Saattoi olla, että olin hiukan kateellinen.

– Vanhainkodissa, koulussa, ja siinä lastenkodissa, johon me keräsimme rahaakin, Tenho sanoi.

Me olimme järjestäneet hienon gaalajuhlan lastenkodin hyväksi, ja juhlan menestys oli aika paljon minun ansiotani, vaikka sen itse sanonkin. Joka tapauksessa olin sitä mieltä, että jos jonkun piti päästä esiintymismatkalle Petroskoihin ja hän saisi sen vuoksi olla pois koulusta, niin se olin kyllä minä.

Mutta siinä oli vaan se huono puoli, etten minä kuulunut kuoroon, joka sinne Petroskoihin matkustaisi esiintymään. Mutta Tenho kuului.

Tenho lauloi Kummelirinteen seurakunnan nuorisokuorossa ja häntä oli pidetty sen vuoksi vähän tyhmänä, varsinkin kun hän ei kenenkään mielestä osannut laulaa. Mutta nyt hän saisi kuoron ansiosta olla pois koulusta ja se ei ollut minusta ollenkaan tyhmää.

– Me lähdemme torstaina ja tulemme takaisin myöhään maanantaina tai aikaisin tiistaina, ja voi olla, ettei meidän tarvitse tulla tiistainakaan vielä kouluun, niin että saamme ehkä olla koulusta pois kokonaiset kolme päivää, Tenho sanoi.

Me Sadun kanssa vilkaisimme toisiamme. Tiesin mitä hän ajatteli. Mekin olisimme mielellämme olleet pois koulusta perjantain ja maanantain, koska ne olivat ikäviä päiviä.

Tenho nautti meidän ällistyksestämme täysin siemauksin. Bussimatka Petroskoihin. Yöpymiset hienoissa hotelleissa. Ja hän saisi omin silmin nähdä orpolapset, joille olimme lähettäneet rahaa.

– Minäkin haluan Petroskoihin, minä sanoin.

– Ja minä, Satu sanoi.

– Jaa, mutta te ette laulakaan meidän kuorossamme, Tenho sanoi.

– Me voimme liittyä siihen, minä sanoin.

– Ei sinne huolita ketä tahansa, Tenho sanoi.

– Emme me ole keitä tahansa, minä sanoin. – Me puhumme Heini Laakson kanssa ja hän järjestää meidät mukaan matkalle, koska hän tietää, ettei matkasta tule mitään ilman meitä!

Heini Laakso on Kummelirinteen seurakunnan nuorisokuoron tukiyhdistyksen puheenjohtaja. Huh, olipa pitkä

titteli. Se kuitenkin tarkoittaa, että kun kuoro lähtee esiintymismatkalle, hän tilaa bussin ja huolehtii siitä, että kaikki saavat ruokaa ja muuta sellaista. Jos joku venäyttää varpaansa tai saa sormeen haavan, Heini Laakso auttaa. Hänellä on aina myös oksennuspusseja varastossa.

Paitsi tukiyhdistyksen puheenjohtaja, Heini Laakso on myös opettaja. Ja mikä parasta, hän opettaa minuakin. Hän pitää minun puoliani, mikä on tärkeää, koska koulussa syntyy herkästi väärinkäsityksiä. Hänellä ei kyllä ole aina helppoa. Minä en ole sopeutunut kouluun ja hänellä on omiakin murheita. Hänen miehensä on nimittäin jättänyt hänet. Kaikki puhuvat Heini Laakson avioerosta. Miehellä on jo uusi tyttöystävä ja kaikki ovat sitä mieltä, että mies on tyhmä kun on vaihtanut herttaisen Heini Laakson niin kovapintaiseen naiseen. Uudella tyttöystävällä on platinanvalkoiset hiukset tiukalla sykeröllä, kaksi kännykkää ja teräväkulmainen takkipuku.

Hän istuu pankissa lasiseinäisessä kopissa ja hyväksyy ja hylkää ihmisten lainahakemuksia. Pinnelikin oli käynyt hänen luonaan tekemässä lainahakemuksen ja tuntenut olevansa röntgenissä.

Minusta Heini Laakson ei kannattaisi murehtia sellaisen tyypin vuoksi, joka ei ymmärrä hänen arvoaan, vaan vaihtaa hänet röntgenkatseiseen naiseen, jolla on teurastajan luonteenlaatu, mutta sen vuoksi hän nyt kuitenkin murehtii.

Heini Laaksossa on se hyvä ominaisuus, että olipa hän iloinen tai surullinen, hän on aina mukava ja se on opettajassa hieno piirre.

– Oliko teillä minulle jotain asiaa? Heini Laakso kysyi hyvin ystävällisesti, kun me Sadun kanssa odotimme häntä opettajienhuoneen edessä.

”Kummelinrinne maailmankartalle tyrävöiden ja
turvesukkahousujen avulla!”

Sisu Tähtisellä on taas monta rautaa tulossa. Äidin ja tämän
ystävän Pinnelin terveysintoilu saa uudet mittasuhteet,
kun he perustavat turvesukkahousubisneksen. Sisua koko
touhu nolottaa, mutta hän joutuu silti toimimaan hankkeen
kasvoina ja lampsimaan kouluun rusehtavissa ja kutiavissa
turvesukkahousuissaan.

Sukkahousujen markkinoinnin sijaan Sisu haluaisi lähteä
kuoromatkalle Petroskoihin. Petroskoissa Sisu pääsisi tapaamaan
kummilastaan Alekseita, joka on kylläkin hänen kanssaan
samanikäinen. Ensin Sisun pitäisi kuitenkin päästä kuoron
jäseneksi, mikä ei ole helppoa, sillä Sisun ääni muistuttaa
kuoronjohtajan mukaan tuomiopasuunaa. Sisu ei kuitenkaan
anna periksi ihan noin vain!

Sisu Tähtinen ja turvesukkahousubisnes on Kirsti Ellilän hersyvän
lastenkirjasarjan toinen osa.

Kirsti Ellilä (s. 1958) on suomalainen kirjailija, joka tunnetaan
parhaiten lasten- ja nuortenkirjallisuudesta, kuten *Emma*-
kirjasarjasta. Ellilä on kuitenkin julkaissut monipuolisesti myös
aikuisten proosaa sekä näytelmiä.